

Full diocesà

6 d'agost del 2017

La festa de Sant Magí de Cervera

Durant aquests mesos d'estiu són molts els pobles i ciutats que celebren la seva festa major o altres tradicions populars. Moltes vénen d'antic i tenen com a eix central la veneració del sants.

A Cervera se celebra, cada mes d'agost, la festa de Sant Magí. Aquesta popular celebració destaca pel repartiment de l'aigua miraculosa del seu santuari de Sant Magí de la Brufaganya, situat a la província de Tarragona —on fou martiritzat el sant—, amb mules i cavalls per tota la ciutat. Es desconeix l'origen d'aquesta tradició, que continua actualment amb el mateix caràcter que devia tenir en els seus orígens.

El dia 15 d'agost els cerverins baixen a Sant Magí de la Brufaganya a buscar l'aigua miraculosa —actualment amb cotxes, tot i que molta gent realitza el recorregut a peu—. Arribats als santuari s'omplen els cànirs d'aigua. El dia 18 d'agost s'arriba a Cervera i es realitza l'entrada de l'aigua amb les mules i els rucs que porten els arganells guarnits amb boix, tal com mana la tradició.

El dia del sant, el 19 d'agost, després de la missa, els carros fan un recorregut per tota la ciutat repartint l'aigua miraculosa. Gaudim d'aquest temps estiuenc fent més viues les nostres celebracions populars que ens agermanen com a poble!

«Qui serà capaç d'allunyar-nos del Crist, que tant ens estima?»

Diumenge XVIII durant l'any / Cicle A

Lectura del llibre d'Isaïes

Això diu el Senyor: «Oh tots els assedegats, veniu a l'aigua, veniu els qui no teniu diners, compreu i mengeu, compreu llet i vi sense diners, sense pagar res.» Per què perdeu els diners comprant un pa que no alimenta, i malgasteu els vostres guanys en menjars que no satisfan? Escolteu bé, i tastareu cosa bona, i us delectareu assaborint el bo i millor. Estigueu atents, veniu a mi, i us saciareu de vida. Pactaré amb vosaltres una aliança eterna, els favors irrevocables promesos a David.»

(55, 1-3)

Salm responsorial

Tan bon punt obriu la mà, Senyor, ens sacieu de bon grat.
(Salm 144)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, qui serà capaç d'allunyar-nos del Crist, que tant ens estima? Els contratemps, la por, les persecucions, la fam o la nuesa, els perills, la mort sagnant? De tot això en sortim fàcilment vencedors amb l'ajut d'aquell qui ens estima. Estic ben segur que ni la mort ni la vida, ni els àngels o altres poders, ni res del món present o del futur, ni els estols del cel o de les profunditats, ni res de l'univers creat no serà capaç d'allunyar-nos de Déu que, en Jesucrist, el nostre Senyor, ha demostrat com ens estima.

(8, 35.37-39)

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps, quan Jesús rebé la nova de la mort de Joan Baptista, se n'anà amb una barca cap a un lloc despoblat. Així que la gent ho va saber el van seguir a peu des dels pobles. Quan desembarcà veié una gran gentada, se'n compadí i curava els seus malalts. Els deixebles, veient que es feia tard, anaren a dir-li: «Som en un indret despoblat i ja s'ha fet tard. Acomiadeu la gent. Que se'n vagin als poblets a comprar-se menjar.» Jesús els respongué: «No cal que hi vagin. Doneu-los menjar vosaltres mateixos.» Ells li diuen: «Aquí només tenim cinc pans i dos peixos.» Jesús respongué: «Porteu-me'ls.» Llavors ordenà que la gent s'assegués a l'herba, prengué els cinc pans i els dos peixos, alçà els ulls al cel, digué la benedicció, els partí i donava els pans als

deixebles i ells els donaven a la gent. Tothom en menjà tant com volgué i recolliren dotze coves plens de les sobres. Els qui n'havien menjat eren tots plegats uns cinc mil homes, sense comptar-hi les dones i la mainada.

(14, 13-21)

«Tothom en menjà tant com volgué i recolliren dotze coves plens de les sobres. Els qui n'havien menjat eren tots plegats un cinc mil homes, sense comptar-hi les dones i la mainada»

El preu de la fe

Jean Hakolimana, prev.

Amb la seva transfiguració, Jesús fa tastar als seus deixebles la glòria futura, amb la finalitat d'enfortir-los la fe de cara a la seva passió i la seva mort. Els enforteix per anticipació, preveient l'ensurt que els causarà el seu camí d'humiliació lliurement acceptat. Davant d'ells i per la seva fe, Jesús, «ressuscita anticipadament» abans de la seva resurrecció d'entre els morts. A partir de llavors, podran afrontar el seu camí d'abaixament confiant en el Pare i en la seva capacitat per a fer germinar la vida allà on la mort vol estendre i eternitzar el seu domini. És veritat que no sempre els deixebles sabran mantenir la mirada en aquest horitzó, però la resurrecció final els remetrà sempre a quelcom anunciat i pregustat.

A nosaltres també la vida creient en ofereix, o almenys ens ha d'oferir, «moments puntuals de resurrecció» a l'espera de la resurrecció final. La celebració de l'Eucaristia i altres sagraments, les festes, diferents àmbits de la vivència cristiana, tenen com a finalitat, entre altres coses, d'anar creant en nosaltres el costum de la vida ressuscitada. En la mesura en què acceptem que Déu ens vagi ressuscitant cada dia i cada moment, anem acumulant passos i pesos de cara a la resurrecció final. D'aquí que podem confessar sense embuts que ens ressuscitarà aquell del qual tastem diàriament la salvació. Això és el que el teòleg Pannenberg expressava dient que «el qui no està salvat aquí a la terra no ho serà enlloc». El Déu que ens ressuscitarà ja està a l'obra. Ja ens està salvant.

La imatge

El cel és el lloc de Déu; a la terra hi vivim els humans. El Fill de Déu entra en la història i trastoca aquesta mirada inicial: a la naturalesa humana se li obre de moltes maneres l'àmbit diví.

En la representació de la Transfiguració, Moisès i Elies ja comparteixen l'espai de Déu juntament amb Jesús, home com nosaltres i Fill de Déu. A baix els tres apòstols, testimonis de la glòria del Senyor.

Transfiguració (c.1500). Perugino

Lit. hores: Setmana II

7 dilluns

—Sant Gaietà, prevere (1480-1547)
—Sant Sixt, papa (257)
Nombres 11,4b-15 / Salm 80 /
Mateu 14-13-21

8 dimarts

—Sant Domènec de Guzmán, prevere (1170-1221)
Nombres 12,1-13 / Salm 50 /
Mateu 14-22-36

9 dimecres

—Santa Teresa Beneta de la Creu, religiosa (1891-1942)
Osees 2,14b.15b.19-20 / Salm 44 /
Mateu 25,1-13

10 dijous

—Sant Llorenç diaca i màrtir (*258)
2 Corintis 9,6-10 / Salm 111 /
Joan 12,24-26

11 divendres

—Santa Clara d'Assís, verge (1193-1253)
—Santa Susanna, màrtir
Deuteronomi 4,32-40 / Salm 76 /
Mateu 16,24-28

12 dissabte

—Santa Francesca de Chantal
Deuteronomi 6,4-13 / Salm 17 /
Mateu 17,14-20

13 diumenge XIX de durant l'any / Cicle A

—Sant Hipòlit, prevere, i sant Poncià, papa, màrtirs (*235)
—Els màrtirs Missioners del Cor Immaculat de Maria. Beat Pere Cunill i companys màrtirs (*1936)
1 Reis 19,9a.11-13a / Salm 84 /
Romans 9,1-5 / Mateu 14,22-33

Enfortir l'educació dels fills (6)

Sant pare Francesc

La família és la primera escola dels valors humans, en la qual s'aprèn el bon ús de la llibertat. Hi ha inclinacions desenvolupades en la infantesa que impregnen la intimitat d'una persona i romanen tota la vida com una emotivitat favorable envers un valor o com un rebuig espontani de determinats comportaments.

Moltes persones actuen tota la vida d'una determinada manera perquè consideren valuosa aquesta manera d'actuar que es va incorporar en ells des de la infància, com per osmosi: «A mi m'ho van ensenyar així»; «Això és el que em van inculcar». En l'àmbit familiar també es pot aprendre a discernir de manera crítica els missatges dels diversos mitjans de comunicació.

Lamentablement, moltes vegades alguns programes televisius o certes formes de publicitat incideixen negativament i debiliten valors rebuts en la vida familiar.

En aquest temps, en què regnen l'ansietat i la pressa tecnològica, una tasca importantíssima de les famílies és educar per a la capacitat d'esperar. No es tracta de prohibir als infants que juguin amb els dispositius electrònics,

sinó de trobar la manera de generar en ells la capacitat de diferenciar les diverses lògiques i de no aplicar la velocitat digital a tots els àmbits de la vida. La postergació no és negar el desig, sinó diferir-ne la satisfacció. Quan els infants o els adolescents no són educats per a acceptar que algunes coses han d'esperar, esdevenen prepotents que ho sotmeten tot a la satisfacció de les seves necessitats immediates i creixen amb el vici del «tot i ràpid». Aquest és un gran engany que no afavoreix la llibertat, sinó que la intoxica.

En canvi, quan s'educa per a aprendre a posposar algunes coses i per a esperar el moment adequat, s'ensenyà el que és ser amo de si mateix, autònom davant els propis impulsos. Així, quan l'infant experimenta que pot fer-se càrrec de si mateix, s'enriqueix la seva autoestima. Al seu torn, això li ensenya a respectar la llibertat dels altres. Per descomptat que això no implica exigir als infants que actuïn com a adults, però tampoc no cal menysprear la seva capacitat de créixer en la maduració d'una llibertat responsable.

En una família sana, aquest aprenentatge es produeix de manera ordinària per les exigències de la convivència.

